

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē
Istoria**

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Caput XXVI. De obitu Macedonii Constantinopolitani Episcopi: Et quid in
prima concione dixerit Eudoxius: Et quomodo Eudoxius & Acacius
Nicaenam & Ariminensem fidei formulam abolere omni ope conati ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

& neque divino ministerio fungi, neque A Ecclesiæ suas gubernare, donec depositionibus illis subscriptissent. Quod si intra sex mensium spatum non resipuerint, nec omnibus Synodi decretis ac gestis consensissent, ipsos quoque depo ni jusserunt: utque Episcopi uniuscun que Provinciæ simul convenientes, in eorum locum alios subrogarent. Cum hæc ab illis consulta & ad effectum per ducta essent, omnibus ubique locorum Episcopis & clericis scripserunt, ut hæc ob servarent, & executioni mandarent. Itaque haud multo post, alii in aliorum locum substituti sunt ab Eudoxianis. Et in Macedonii quidem locum Eudoxius ipse suffectus est; in locum autem Basilii Athanasius; Eunomius vero, is qui postea nominis sui hæresin condidit, in locum Eleusii est subrogatus; deniq; Melletius Sebastia Ecclesiæ vice Eustathii regendam suscepit.

CAPUT XXVI.

De obitu Macedonii Constantinopolitani Episcopi: Et quid in prima concione dixerit Eudoxius: Et quomodo Eudoxius & Acacius Nicænam & Ariminensem fidei formulam abolere omni ope conati sint: Et quantus ex ea re tumultus Ecclesiæ contigerit.

Cæterum Macedonius Constanti nopolitanus spoliatus Ecclesiæ, in locum quendam juxta urbis regiæ portas se recepit: ibique extreum diei obiit. Eudoxius vero ejus loco Ecclesiæ obtinuit, Constantio Augusto decies, & Juliano Cælare ter Consulibus. Quo quidem tempore cum primum plebem colligeret in dedicatione magnæ Ecclesiæ quam Sophiam vocant, consenso sacerdotali suggestu, utpote concionaturus ad populum, hæc in ipso sermonis exordio dixisse fertur: Pater quidem impius est, filius autem pius. Cumque plebs tumultuaretur: conquiescite inquit, Pater quidem impius est, propterea quod neminem colit. Filius vero pius, quia colit Patrem. Quo dicto, auditoribus risum movit. Porro tam ipse, quam Acacius, simul juncti, omni ope laborarunt, ut eorum quæ Nicæa statuta fuerant, memoriam ex omnium animis abolerent. Et fidei formulam quæ Arimini recitata est, una cum additamentis quæ ipsi tanquam eam correcturi adjecterant,

σαντο, καὶ μήτε λειτουργεῖν, μήτε τὰς ἐκκλη σίας διοικεῖν, ἀλλαὶ σὺ ταῦτα ὑπορ φωτιν· εἰ δὲ μὴ μεταρρευθεῖεν ἕτος μένει ἔξ, καὶ πᾶσι τοῖς δόξασι καὶ πεπχαγμάτοις ὃ τῇ σωμάτῳ ταύτη συνανέσσωσι, καὶ αὐτὸς καθαιρεῖσθαι. οὖτε δὲ καὶ ζεῦς ἡ ἐποκήπησι σωματίας, αὐτὶ διτὸν χειροφορεῖν ἔτιδει ἐπεὶ δὲ ταῦτα αὐτοῖς ἐπεισελθοῦ καὶ εἰς φρο νῆτο, γράφεσθαι τοῖς πανταχοῦ Ἀποκοπῶν κα ληρικοῖς, τάδε Φυλάτην καὶ ἐπιτελεῖν τα τάτατε, & πολλῷ ὑπερεγνῶν ἀνίκαβισται. Τὸν δὲ ἀμφι τὸν ἐνδόξιον, αλλαὶ ἄλλῳ μα κεδονίῳ τὲ αὐτὸς ἐνδόξιος, καὶ βασιλεῖς αἴνασται. Καὶ ἐλθοταί εὐόμινοι, οἱ δὲ γορ γός μητραῖς ταῦτα ἐγένετο τὸν απὸ αὐτὸς καλυπτεῖν αἴρεσσας αὐτὸν δὲ οὐσατίν, μετέπειτα σεβαστίᾳ ἐκκλησίαν ἐπερέπτη.

Κεφ. ιετ'.

Τελευτὴ μακεδονίας κακοστήν πόλινες καὶ τιμωροῦνται ὁιστόξιοι. Σώματούς τοις κακοῖς πλινθεῖσται τοις στρατιώταις πάσιν, καὶ πᾶν δὲ ἀερόπεπτον ὅπλον μηδέποτε καθέστηται ταῖς ἐκκλησίαις θητείαιν.

AΦαιρεθεῖς δὲ μακεδονίᾳ τὴν καταστήσαντας οὐ πόλεως ἐκκλησίαν, εἰς τὶς στρατιὰς κακοίς διέτριψεν ἔνθα καὶ ἐτελευτησεν εἰ δόξιος. Οὐ τὴν ἐκκλησίαν κατέσχει πάντα δι κακοστήν τὸ δέκατον, καὶ ιεραις γένεσιν παρετοτείνων τὸ αἰδονόλιον, τὸ πάντοις ἐκκλησίας ὥν ἐπὶ τῇ τελετηργίᾳ τοις γενέσιν πακτούσις, ἵνα οὐδεὶς τοις οὐρανοῖς ἀναβαῖς βῆμα, οὐδὲ δὴ τοις διδάσκων, δεχόμενος τὸ λόγον εἰπεῖν οὐ μὴν πάλιν αἰσθεῖς. οὐδὲ γὰρ εὐσεβεῖς θυσιασταῖς δετεῖς πληθεῖς, ἱερεῖς, οὐδὲ οὐ πατέρες αἰσθεῖς, οὐδὲ εὐσεβεῖς οὐδὲ γένεσις, οὐτιστατέρα σέβεις καὶ οὐ μηδὲ πάντα, εἰς γέλωια οὖτε αἰκενίας μηδέποτε κακοῦ δὲ οὐ παλισαὶ αὐτὸς τε καὶ ἀκα πάσταν ἐποιεῖντο μηδέποτε, εἰς λίθους αἴρε πάντας τὴν ἐννικαίαν δοξάντων καὶ τὸν αἰ γνωμεῖσαν σὺν δομιλινῷ γραφοῦ, με ων αὐτοὶ προσθεῖσαν οὐδεὶς διορθώσει.

ανά πάν το ιστόκουν ἐξέπεμψαν καὶ σὺν ταύτῃ μὴ ωργάφοισις, ἐπέλθουν ιστερησία φυγῇ ζημισθῶσι, καὶ ταρέσαγμα τὸ βασιλεῖον ὡδὲ γαρ φοιτείσαδιο, λογιζόμενοις αὐτοῖς τὸ στεφάνος ἔπιεν ξαδός τὸ δῆμον δεχήμετίσων συμφορῶν· ἐμφερῆς δῆμον τοῖς ερωθίσις τάσσεται· ανά πάν το ιστόκουν· καὶ τὰς πανταχός ἐπικλησίας διωγμὸς εἰχε μανοντὶς ταραχῆσθαι· τοῖς πεντὶ οὐτὶ τὸν ἑλληστῶν βασιλέων· εἰ γὰρ ταῖς εἰς σῶμα πινείσιας μετειώτερος ἐδόκει, χαλεπώτερος εἰσότως τοῖς εὖ φερνόσι, διὰ τὴν αγχώλια ἐφάνετο· ἀμφω γὰρ, ὃ τε διώκων καὶ οἱ διώκομοι· εἰ τῆς ἐπικλησίας ὥρμησον τοστὸν αὐχεγὸν τὸ κακὸν, δὲν τερεῖς τῷ φυσικῷ τὸ πολεμίων δρᾶν, καὶ τοῖς ἀλλοφύλοις τοιότερος εἶναι, ὃ ιερολικὸς θεσμὸς ἐπιγόρευτεν.

A ad omnes Imperii Romani Provincias militabant: eosque qui hunc fidei subliberare renuissent, in exilium ablegari iussi sunt ex Imperatoris mandato. Id enim illi studierant, cum existimarent se hoc pacto ea quae vellent facile perfecturos esse. Verum ea res gravissimum calamitatum causâ exstitit. Nam per universum orbem Romanum, tumultus non dissimilis iis quos supra retulimus, exortus est, & omnes ubique Ecclesias quædam quasi persecutio occupavit, cujusmodi olim sub Ethnicis Imperatoribus grassata fuerat. Etsi enim hæc quod quidem ac cruciatus attinet, remissior videbatur, prudentibus tamen viris propter infamiam vila est acerbior. Utrique enim, & is qui persecutus est, & ille qui persecutionem sustinebat, ex Ecclesia erant. Tantoque turpis erat id malum, quanto gravius est adversus tribules & cognatos, ea quæ hostes solent perpetrare: cum tamen divina lex prohibeat, ne adversus extraneos ejusmodi animo simus.

Κεφ. κζ.

Πίκρη τὸ ἐκστῆτα τὸ θρόνον, μακεδόνιον· καὶ τὸ ἄγιον Ιελαφίνιον πινεύματος· καὶ ὅπει μαραβύνιον τὸν αἵλιον τὸν διείνειν αἱρεστον πονηρατα.

CAP. XXVII.

Quomodo Macedonius postquam è fide sua ejectus est, aduersus Spiritum sanctum impie vocatus sit: & quo pacto Marathonius una cum quibusdam aliis, ejus hæresin auxit.

Novitas autem cum laudaretur, magis magisque increvit, & ad res quotidie novandas processit: fastuque & arrogantiâ elata, despiciens patriis constitutionibus, privatas leges constituit. Nec eadem cum vetustioribus sentite deo sustinuit: sed peregrina indies dogmata excogitans, nova novis accumulare nunquam destitit. Quodquidem etiam tunc accidit. Postquam enim Macedonius Constantinopolitana exuta est Ecclesia, non amplius eandem cum Acacio & Eudoxio opinionem tenuit. Docebat enim, Filium quidem Deum esse, per omnia similem Patri, adeoque secundum substantiam. Spiritum vero Sanctum ejusdem honoris & dignitatis expertem esse assertebat: famulum ac ministrum cum appellans, & quæcumque alia quispiam de Angelis dicens, non aberraverit. Eandem cum illo opinionem amplexi sunt Eleusius & Eustathius, & reliqui omnes qui eo tempore à contraria sententiaz assertoribus

Eccc